

Tệ nạn ấu dâm hoặc dâm ô với trẻ em và pháp chế xã hội chủ nghĩa

Luật Sư Đào Tăng Dực

Trong mấy ngày vừa qua, cộng đồng mạng dậy sóng vì những cáo buộc dâm ô với trẻ em trong một thang máy chung cư, liên hệ đến một cán bộ cộng sản VN cao cấp là Ông Nguyễn Hữu Linh 61 tuổi. Theo báo điện tử Thanh Niên, ông Linh từng giữ những chức vụ quan trọng như:

1. Nguyên Phó viện trưởng Viện KSND TP.Đà Nẵng, về hưu năm 2018.
2. Vào thời điểm nghỉ hưu, ông Linh là Bí thư Đảng ủy, Phó viện trưởng Viện KSND TP.Đà Nẵng.
3. Ông cũng từng là Trưởng ban vì sự tiến bộ phụ nữ Viện KSND TP.Đà Nẵng
4. Sau khi về hưu, ông Linh sinh hoạt Đảng ở địa phương đồng thời đăng ký tham gia Đoàn Luật sư TP.Đà Nẵng, hiện đã được cấp thẻ thành viên nhưng thực tế chưa hành nghề.

Sau diễn biến trên và DVD thu hình sự việc trong thang máy lưu truyền trên mạng, thì nhiều sự kiện không bao giờ xảy ra trong một quốc gia dân chủ hiến định, pháp trị và đa nguyên như Hoa Kỳ, Úc Đại Lợi hoặc Âu Châu, đã xảy ra tại Việt Nam.

Đó là ngay cả trước khi Viện KSND truy tố hoặc một tòa án kết tội đương sự, nhiều cá nhân quần chúng, trong lẫn ngoài nước, trên Facebook hoặc online lập tức kết án Ông Nguyễn Hữu Linh là đã phạm tội.

Tại các nước dân chủ pháp trị, khi một cá nhân bị nghi ngờ và truy tố về bất cứ một tội hình sự nào, thì không những người dân mà nhất là báo chí đều không được quyền kết án, vì sự việc đang được xét xử (sub-judice). Khi đề cập đến đương sự, mọi người, nhất là báo chí luôn sử dụng thành ngữ “bị cáo buộc” và không bao giờ khẳng định đương sự phạm tội.

Có 2 lý do chính. Một là vì tinh thần thượng tôn luật pháp và chấp nhận sự phán xét công minh của các tòa án. Hai là mọi người đều chấp nhận nguyên tắc mọi cá nhân “được giả định là vô tội trước khi bị một pháp đình có thẩm quyền kết án”.

Trái lại, dưới pháp chế XHCN Việt Nam không những quần chúng kết tội trên internet, ném vật ô uế vào nhà cũng như viết chữ sỉ vả trên cổng nhà đương sự, bất chấp ảnh hưởng đến danh dự, sự khổ đau của thân nhân con cái người này, mà những viên chức cao cấp khác cũng hành xử tương tự.

Thật vậy, theo tờ điện tử Y Dược Việt Nam thì “ông Đặng Hoa Nam – Cục trưởng Cục Trẻ em (Bộ LĐTBXH) nhấn mạnh rằng, tất cả mọi lý do “cung nụng” chỉ là sự biện bạch. Cục Trẻ em đề nghị cơ quan điều tra làm rõ, đây là hành vi xâm hại tình dục trẻ em, dâm ô trẻ em cần phải xử lý nghiêm.”

Như vậy là ông Đặng Hoa Nam đã kết tội ông Nguyễn Hữu Linh, trước khi VKSND truy tố và tòa án kết tội.

Bộ Luật Hình Sự CSVN 2015 phân biệt rõ biên giới giữa tội dâm ô đối với người dưới 16 tuổi (điều 146) và các tội hiếp dâm và giao cấu với trẻ em.

Điều 146 (1) qui định:

“Người nào đủ 18 tuổi trở lên mà có hành vi dâm ô đối với người dưới 16 tuổi không nhằm mục đích giao cấu hoặc không nhằm thực hiện các hành vi quan hệ tình dục khác, thì bị phạt tù từ 6 tháng đến 3 năm.”

Những tội hình sự nặng hơn liên hệ đến hành vi giao cấu với trẻ em được quy định tại một số điều khoản khác trong BLHS 2015.

Tại sao có tình trạng luật rừng như trên tại Việt Nam?

Lý do đơn giản là vì dưới chế độ độc tài đảng trị tại Việt Nam, danh từ hoa mỹ gọi là pháp chế xã hội chủ nghĩa thực sự đồng nghĩa với vô pháp vô thiên và không những người dân thấp cổ bé miệng, mà cả các viên chức cao cấp của chế độ đều không tin tưởng.

Giai cấp cán bộ hơn ai hết đều biết rằng sự phân biệt giữa Hành Pháp (chính phủ), Lập Pháp (quốc hội) và Tư Pháp (tòa án) thật sự chỉ là bánh vẽ để mê dân mà thôi.

Đảng như một định chế và quái vật tối cao lãnh đạo tất cả. Công lý không hề hiện hữu. Chỉ có sự trường tồn và vinh quang của đảng là tối cao. Cá nhân người dân hay cán bộ, dù cao cấp bao nhiêu cũng chỉ là những con vật tế thần cho con quái vật hung hãn đó.

Ngay cả trong trường hợp của Nguyễn Hữu Linh, tòa án không thể đem lại công lý vì tòa án bị sự kiểm soát chặt chẽ của đảng ủy liên hệ. Các bản án đều được định sẵn. Quan tòa chỉ là kẻ thừa hành. Người dân nghi ngờ rằng Ông Linh sẽ được đảng CSVN chỉ thị tòa án bù nhìn tha bổng vì ông là một đảng viên cao cấp.

Biết bao nhiêu quan chức trắng án hoặc giảm khinh trong khi chứng cứ phạm tội quá rõ ràng. Hàng ngàn người dân vô tội chết trong đồn công an trong khi kẻ sát nhân không bị truy tố hoặc ra tòa thì trắng án.

Thêm vào đó, tình trạng chạy án hoặc phong bì cho quan tòa xảy ra nhan nhản và người dân đã quá chán ngán.

Nghịch lý oái ăm là dưới gông cùm của pháp chế xã hội chủ nghĩa, không những quyền lợi và nhân phẩm của các thành phần bị trị thấp cổ bé miệng như các phụ nữ, trẻ em nạn nhân của hiếp dâm hoặc dâm ô sàm sỡ, mà ngay cả cá nhân các đảng viên cao cấp cũng không được bảo đảm khi có những sóng gió cuộc đời.

Trước tình trạng “thượng bất chánh, hạ tắc loạn” của pháp chế xã hội chủ nghĩa, cả các cán bộ CS đồng liêu lẫn người dân thấp cổ bé miệng đều theo bản năng, sử dụng luật rừng vì xã hội CS chưa bao giờ có luật pháp nghiêm minh bảo vệ họ.

Vô hình trung, ngay cả những nhân vật chóp bu như TBT kiêm CTN Nguyễn Phú Trọng, TT Nguyễn Xuân Phúc, CT/QH Nguyễn Thị Kim Ngân đã góp phần xây dựng một hệ thống luật rừng cho con cháu và chính họ phải gánh chịu, một khi lịch sử chuyển mình.

Chính vì thế, đã đến lúc, không những toàn dân Việt, mà ngay cả những cán bộ CSVN phải thức tỉnh, vì tương lai của dân tộc và cũng chính vì tương lai của cá nhân và gia đình mình, lật đổ trật tự chính trị Mác Lê và xây dựng một nền dân chủ hiến định, pháp trị và đa nguyên chân chính cho Việt Nam.